

povolil, bylo by tudíž třeba odvolávat se na zřejmý, to jest ze zákona poznatelný projev vůle zákonodárce. Takového projevu však zákonodárce neučinil.

Nález ze dne 22. prosince 1937 č. 5564/35-5.

Učitel veřejné školy národní, který nastoupil vojenskou službu presenční prvního dne v měsíci, nemá nárok na polovinu měsíčního platu podle § 4 zák. č. 279/1934 Sb. z. a n. o započítání vojenské služby v některých služebních poměrech.

Podle § 4 ve spojení s § 10 zák. č. 279/1934 Sb. přísluší osobě v učitelské službě, jejíž platové poměry jsou upraveny podle zák. č. 104/26 Sb., povolane k vojenské službě presenční, v měsíci, ve kterém nastoupí vojenskou službu presenční, za dny do nastoupení této služby polovina měsíčního platu; ode dne opětného nastoupení civilní služby až do konce měsíce přísluší mu za každý den jedna třicetina měsíčního platu.

Je sice pravda, že nastoupením služby »v měsíci« lze rozuměti podle obvyčejného významu slov nastoupení služby v každý den, a tedy i v první den měsíce, leč nelze přehlédnouti, že podle dalšího znění uvedeného místa zákona jest státnímu zaměstnanci (učiteli veřejné školy národní) vyplatiti polovinu měsíčního platu jen »za dny do nastoupení této služby« (t. j. presenční služby vojenské). Mluví-li zákonodárce o »dnech v měsíci do nastoupení vojenské služby presenční«, vyjadřuje po názoru soudu jasně a zřetelně, že to mohou býti toliko dny, které předcházejí dnu nástupu presenční služby vojenské v tomto měsíci, a tedy dny strávené učitelem v dosavadní jeho službě a contrario služby vojenské. Z toho plyne, že polovina měsíčního platu je úplatou za dny výkonu činné služby učitelské. Předpokládá tedy uvedený předpis, že učitel veřejné školy národní v měsíci, ve kterém nastoupil presenční službu vojenskou, konal také činnou službu učitelskou. Správnosti tohoto výkladu nasvědčuje znění pravidla druhé věty cit. § 4, podle něhož náleží učiteli při návratu z vojenské služby presenční pro zbytek měsíce za každý den činné služby učitelské jedna třicetina měsíčního platu. I toto pravidlo honoruje tedy skutečnou službu civilní a liší se od pravidla věty první jen způsobem odměny: podle tohoto se určuje odměna paušálem, u onoho se odměna vyměřuje podle dnů skutečné služby civilní.

Nález ze dne 22. prosince 1937 č. 2983/36-4.

V odvolacím řízení před ministerstvem sociální péče o přiznání invalidního důchodu podle zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. čís. 39/1922 Sb. o požitcích válečných poškozců jest válečný invalida s námitkou, že mělo býti provedeno vyšetření roentgenologické, prekludován, jestliže návrh takového obsahu nevznesl v řízení před zemskou odvolací komisí.

Na sporu byla otázka, zda právem ministerstvo soc. péče ve sporu o invalidní důchod vyslovilo, že stěžovatel je prekludován

v řízení u min. soc. péče s námitkou, že jeho stav nebyl roentgenologicky zkoumán, když námitku tohoto obsahu nevznesl v řízení před zemskou odvolací komisí pro válečné poškozence. Nejvyšší správní soud názoru ministerstva přisvědčil.

Podle § 35 zákona č. 39/1922 Sb. z. a n. přísluší těm válečným poškozencům, jejichž nárok na důchod závisí na snížení výdělečné schopnosti, právo odvolati se do výměru zemského úřadu pro péči o válečné poškozence co do stanovení procenta výdělečné neschopnosti k zemské odvolací komisi pro válečné poškozence, která o odvolání rozhoduje s konečnou platností (§ 7 vl. nař. č. 181/1922 Sb. z. a n.). Zákon přikázal takto zjištění výše ztráty výdělečné schopnosti, která závisí v první řadě na zdravotním stavu invalidy, jak jej zjistil znalec, zvláštnímu řízení, oddělenému od řízení o přiznání důchodu invalidního. Výsledek onoho procesu tvoří pak část skutkové podstaty, o kterou se úřady při rozhodování o invalidním důchodu mohou opřít (srov. nálezh. Boh. A 6370/27). Jest všeobecnou zásadou procesní, ovládající řízení správní, že tam, kde se za určitým účelem koná zvláštní řízení, je strana povinna přednésti v tomto řízení všechny námitky a návrhy, k jichž projednání toto řízení jest určeno. Tato povinnost neplyne toliko ze zásady koncentrace řízení, jež má místo jen tam, kde to zákon výslovně normuje, nýbrž tkví — stejně jako právě uvedená zásada — ve všeobecné úvaze o účelném provádění řízení a o procesní ekonomii. I když sluší přisvědčiti stížnosti, že úřad jest povinen z moci úřední zjišťovati okolnosti rozhodné pro otázku míry výdělečné neschopnosti, neznamená to ještě, že strana, již byla poskytnuta příležitost spoluúčinkovati při sjednání skutkového základu, je liberována od povinnosti, aby též sama učinila vše k podpoře úkolu úřadu zjistiti objektivní stav věci. Z toho plyne, že stěžovatel, měl-li za to, že skutečný jeho zdravotní stav lze zjistiti toliko novým roentgenologickým vyšetřením, měl podati příslušný návrh již v řízení před zemskou odvolací komisí buďto v odvolání k ní neb nejpozději při komisionálním jednání před touto komisí. Neučinil-li tak, vyloučil žalovaný úřad právem onen petit jako nepřipustný a opožděný v řízení odvolacím, které se před ním konalo, a neporušil tím žádné subjektivní právo stěžovatelovo.

Nález ze dne 7. ledna 1938 č. 1583/35-7.

Řízení o uložení pokuty podle § 25, odst. 3. pravidel o vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí jest samostatné, na řízení vyměřovacím nezávislé. Trestným jest v tomto případě již opomínutí povinnosti, uložené dávkovými pravidly samo o sobě.

Předmětem sporu byla pořádková pokuta, uložená stěžovateli podle § 25, odst. 3. pravidel o vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí. Stěžovatel požíral na tuto pořádkovou pokutu jako na administrativní donucovací opatření. Než v daném případě neběželo o takové donucovací opatření, nýbrž o trest, uložený pro